

## [Axel Dam.]

der af rent anonyme. Mennesker i et Gadeparti og Billeder, som udleverer en med Navns Nævnelser og Tekst og biografiske Data. Der er dog en væsentlig Forskel.

Jeg vil gerne slutte mig til de smukke Ord, den ærede Ordfører for det radikale Parti henvendte til Pressen om at vise en vis Varsomhed med at forøge Folks Smerte ved Offentliggørelse af Ting, som Offentligheden aldeles ikke behøver at faa at vide, f. Eks. Selvmordsforsøg, der er foretaget af den og den, boende i den og den Gade, Nummer, Sal, til højre eller til venstre. Hvorfor skal Pressen meddele Offentligheden noget derom?

Det er formodentlig til Partiet Venstre, jeg maa rette en Tak for, at dette Ændringsforslag er blevet taget med, og jeg udtrykker min Glæde over, at der dog en Gang imellem ogsaa viser sig Frisind af den gamle Art hos Partiet Venstre.

**Fraenkel:** Jeg vilde gerne fremkomme med et Par korte Udtalelser i Anledning af Behandlingen af dette Lovforslag. Først og fremmest vil jeg sige, at ogsaa jeg selvfølgelig glæder mig over det Skridt, der er gjort fremad, idet det praktisk talt er blevet forbudt at fotografere eller tegne i Retssalen. Jeg behøver ikke at sige, at jeg med Glæde slutter mig til de forskellige Udtalelser, der er fremkommet angaaende Pressens Forhold til Retsforhandlingerne, og jeg synes, at den højtærede Justitsminister i disse Udtalelser, der her fra alle Partiers Side — og ved anden Lejlighed i langt stærkere Udtryk, end det er sket her i Dag — er fremkommet, skulde se en Maning, der i og for sig burde være ganske uforuden, til at fremkomme med et Forslag til Revision af Presseloven.

Det skulde være uforuden, fordi en Presselov jo ikke uden at være forældet kan være 80 Aar gammel i vor Tid, hvor ikke alene hele det tekniske Apparat er fuldstændig ændret i den Periode, men hvor hele Pressens og Pressemændenes Mentalitet i høj Grad er ændret. Det glæder mig at konstatere — og jeg synes, man kan sige det som noget, der er en Ære for dette Ting —, at ikke alene alle Partier har været enige om at stille dette Kræv, men at vi endog har hørt Redaktører og Pressemænd slutte sig dertil.

Jeg haaber derfor, at vi indenfor den kortest mulige Tid maa se den højtærede Justitsminister fremkomme med et Forslag til Presselovens Revision. Justitsministeriet er jo det naturlige Sted, hvorfra

den maa udgaa, og det vil ogsaa sikre den fornødne Ro og Sælgelighed under Behandlingen af dette Spørgsmaal, som jo ellers meget let kan sætte Sindene i Bevægelse. Kommer det ikke derfra, saa vil det naturligvis komme uidentings fra — det er soleklart, efter hvad vi ser Dag ud og Dag ind paa dette Omraade —, og saa vil Debatten faa en helt anden Karakter, end naar det fremkommer fra sit naturlige Udgangspunkt Justitsministeriet og bliver ført frem her i Salen.

Angaaende den offentlige Votering i Højesteret vil jeg sige, at det har været et af de Punkter, hvor jeg, som jeg tidligere har udtrykt det fra denne Plads, har haft megen Vanskelighed ved at finde et Standpunkt. Udover disse Vanskeligheder er jeg kommet i de sidste Dage ved at se den bekendte Hald-Sag blive vist tilbage til de Dommere, som en Gang har dømt i den. Jeg har spurgt en æret Kollega herinde, der er en anset Jurist, om, hvorledes dette ikke alene var forsvarligt, men hvorledes det overhovedet var muligt, at man kunde gøre saadan, og han har forklaret mig — saa vidt jeg har opfattet det —, at det var en Retspraksis, at man altid, naar en Sag foranledigede en eller anden Udløber, henviste denne sidste til de Dommere, der havde dømt i den første Sag.

Det er jo muligt, at det er Retspraksis, og det er ogsaa meget muligt, at denne Retspraksis med Held kan anvendes i mange Sager, men ikke i denne Sag, hvor jeg ikke skal udtale noget som helst om Skyld eller Uskyld — det beder jeg udtrykkeligt bemærket. Det er slet ikke det, jeg taler om, men jeg taler om, at man henviser denne skæbnesvangre Sag, om hvilken man roligt kan sige, at den er forkludret fra først til sidst under Rettens Behandling, netop til de samme Dommere, som har dømt i den en Gang før — for enten man nu kalder denne Sag et Injuriesøgmaal, eller man kalder den en Kriminal sag, saa er Sagen akkurat den samme, som den var tidligere —, og som altsaa skal dømme sig selv imod, hvis de kommer til et andet Resultat.

Det staar for min Retsfølelse som noget rent ud haarrejsende, og jeg maa sige, at det smerter mig dybt for Rettens Skyld. Jeg ser nødigt, at Tilliden til Retten og til Retsplejen i dette Land skulde lide nogen Brist, men jeg gad se det Menneske, som staar ganske objektivt overfor hele Sagen, og som, naar der nu falder Dom i den, vil sige, at Retten ikke lider under den Behandling, Sagen har faaet.

Dette Forhold gør, at jeg har fundet